

konj, grive in razpleteni turbani so vihrali v zraku, rezki zvižg je odmeval z dobrane. Žvižg velja ukradenim konjem; ustavili se bodo na znani klic gospodarjev, vrnili se in prinesli ubegle . . . Čutili bodo dečki jezo nemilega Turčina — bič, kol, ogenj in nož jim prežene voljo do bega . . .

Čuj, razgetanje konj — udar kopit — so že blizu, le urno za njimi!

belijo jezdec na urnih konjih . . . Konji že slišijo žvižg gospodarjev — ustavljajo se — penijo se — skačejo . . . Mlade roke jih gladijo, kolena pritiskajo . . . Spet se zapodijo — spet ustavijo — spet deró naprej . . . Toda, blede kraljica noči, so li to ljudje? Ali ne lové zli besi belih vilenjakov? Čudno vrši bela, mokra obleka na mladeničih, vihrajo lasje, prsi se dvigajo, svetijo

HODNIK V AVSTRIJSKI DRŽAVNI ZBORNICI.

Dohitijo, polovijo jih, širom in krogom ni žive duše, da bi jim pomagala. Vasi so požgane, kar ni padlo v sužnost ali smrt, je bežalo v gore ali se skriva za trdnim mestnim ozidjem. Tam se je zbralo, kar je bežalo pred veliko močjo prerokovo — tam bi bili begunci na varnem, tjakaj jim morejo zastaviti pot — potem . . .

Že se giblje nekaj tam na ravnini, giblje se, ustavlja, beži . . . Izdajalka luna, zakaj svetiš ravno sedaj tako svetlo? . . . Že se

oči . . . Pred njimi je prostost, domovina — za njimi se žene sramotna sužnost s strahotnim bičem . . .

II.

Jezna je drvila Sava motne valove. Pri-tekli so ji bili sicer tako mirni potoki in prinesli s seboj nevihte darov, odlomljene veje dreves, odletelo listje, odpadlo sadje, obrežnih cvetic in peska z gorâ. Prileteli so bili divje, motno. Tožili so, da so jim